

машия по земята. Тѣй си помисли и чичо Златко. Кѣщи голѣми. Музика, пѣсни, файтони, трамваи, царски гозби . . . всичко имаше тукъ. Какво би могло да се иска повече!? . . .

На едно мѣсто имаше затворени разни звѣрове. Дѣца вѣрзали една мечка съ синжиръ, свирятъ и биятъ тъпанче, а мечката

играе. Дѣцата я закачатъ, а тя не смѣе да имъ направи нѣкаква пакостъ. Туй най-вече зарадва чича Златка. Той си спомни за оная мечка, която разкѣса дѣтето прѣдъ пещерята, спомни си скръбъта на майката, па му стана драго, като виждаше прѣдъ себе си вѣрзаната мечка.